

INSPIRATION

Embryot till Resan som började med ett slut föddes i februari 2005, under en praktik vid Sveriges ambassad i Reykjavik. En kväll kände jag mig ovanligt vemodig och nostalgisk, så jag plockade upp min laptop och började skriva. Jag fick ett utmärkt tillfälle att sätta saker och ting i perspektiv, i ett sammanhang som förhoppningsvis skulle kunna förklara för mig varför allting blev som det blev. Jag kom nämligen underfund med att jag aldrig sedan min ankomst till Sverige hade stannat upp för att analysera det förflutna. Det förflutna som i början av 1990-talet med våld hade fråntagit mig min rättmätiga framtid, och tvingat iväg mig ut i det okända.

Resan som började med ett slut är tolvårige Ninos berättelse. Hans resa börjar i Bosnien och fortsätter in i den ovissa östeuropeiska natten mot det förlovade men samtidigt hatade landet Sverige. Bussen han färdas med är full med traumatiserade flyktingar. Marko förolämpar de rumänska gränsvakternas mammor och gamle Ferid äter sin salt doppade lök. I Sverige börjar hans nya liv – som svartskalle, men också som tonåring. När ingenting går hans väg känner han sig värdelös och vill helst dö, men det finns också stunder då han känner att det kanske finns en mening, trots allt. Som när han får en gitarr. Eller som när han får sin första kyss av Jessica. ”Allting kommer att ordna sig”, tänker han. ”Bara morsan och farsan slutar bråka, och bara vi lyckas få uppehållstillstånd.”

Flyktingförläggningen Doktorsgården är det enda stället han känner sig välkommen på. Där lever han i symbios med andra svartskallar. Där hör han hemma.

Att skriva Resan som började med ett slut har fungerat som ett slags självterapi. Jag känner att jag har lyckats sätta det förflutna i perspektiv, men samtidigt vet jag att tiden inte alltid kan läka alla sår. På ett annat plan vill jag att boken ska ge röst åt alla flyktingbarn, åt alla vilsna invandrarsjälar som förgäves söker efter identitet och mening i en tillvaro som tycks bli alltmer avvisande. För mig är boken en symbol för kamp. En symbol för överlevnad. En symbol för att det går. Nino Izudinović är ett levande bevis på detta.

Zulmir Bečević